

koncertní sezona

24 / 25

C3

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

uvádí 3. koncert
prémiového cyklu C

Velikonoční koncert

Doubravka **Novotná** – soprán

Barbora **de Nunes–Cambráia** – mezzosoprán

Richard **Samek** – tenor

Jan **Štáva** – bas

Český filharmonický sbor Brno

sbormistr: **Petr Fiala**

dirigent: **Petr Vronský**

17. dubna 2025 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice **since 1838**

www.severoceskafilharmonie.cz

Za autora textu středověké náboženské sekvence *Stabat Mater dolorosa* (stála matka bolestná) je považován italský františkánský mnich Jacopone da Todi (1230–1306). Sekvence byla během Tridentského koncilu vyloučena z oficiální liturgie a směla se do ní navrátit až v 18. století. Latinské verše líčí biblickou scénu ukřižování Krista jakoby z jiného úhlu, a to z pohledu matky, které na kříži umírá její syn. Právě pro spojení náboženské tematiky s hluboce lidským obsahem byl text v průběhu dějin podkladem pro desítky zhudebnění. Kromě počínů největšího z českých romantiků **Antonína Dvořáka** patří k nejznámějším zpracování Palestrinovo, Pergolesiho, Haydnovo, Rossiniho a Verdiho.

Jako podnět k práci na oratoriu **Stabat Mater** bývá obvykle uváděno úmrtí tří dětí manželů Dvořákových. Tento tradiční výklad však neodráží skutečnost v plné šíři. Čtyřiatřicetiletý skladatel vytvořil první podobu díla již po úmrtí první dcery Josefy pouhé dva dny po narození v srpnu roku 1875. Dvořák se navíc nezačal kompozici zabývat bezprostředně po smrti Josefy, ale až s odstupem šesti měsíců, během nichž dokončil operu *Vanda* a vytvořil Klavírní trio g moll a Smyčcový kvartet E dur. Dílo mělo ve své původní podobě jen sedm vět a pouze klavírní doprovod, lze je nicméně považovat za plnohodnotnou kompozici. Je možné, že nebýt úmrtí dalších dvou dětí, k nimž došlo v následujícím roce, Dvořák by se k přepracování díla již nevrátil. Teprve když zemřela nešťastnou náhodou jedenáctiměsíční dcera Růžena a po necelých čtyřech týdnech podlehl neštovicím i prvorozený syn Otakar, Dvořák dílo upravil do podoby, jak jej známe dnes. Přikomponoval další tři věty a původní klavírní doprovod instrumentoval pro orchestr. Dílo dokončil v listopadu roku 1877. Partitura vyšla tiskem u spřáteleného berlínského nakladatele Simrocka o čtyři roky později.

Dvořákova *Stabat Mater* je mimořádně sugestivním zhudebněním textu hymnu o utrpení matky, jejíž syn umírá na kříži, ale také nadčasovou, všeplatnou výpověď o lidském zármutku a naději. V řadě autorových skladeb je prvním výrazným dokladem autorovy zbožnosti. Prostá, neokázalá víra, která je jedním z hlavních atributů také autorovy celé další tvorby, umožnila vznik díla hlubokého obsahu. I při své monumentalitě zůstává *Stabat Mater* hudbou lidsky prostou, plnou pokory před vyšším Řádem. Charakteristickým rysem celé kompozice je neobyčejně ušlechtilý hudební projev, myšlenkově závažný a prostý jakékoli triviality či povrchních efektů. Výraznou předností partitury je její zvuková krása, účelně těžící ze spojení lidských hlasů s měkkými, ale sytými orchestrálními barvami. Celá struktura rozsáhlého díla, rozčleněného do deseti částí, představuje velkolepý výrazový oblouk: klene se od počátečního obrazu smrti a utrpení přes pocity úzkosti a bolestné meditace až k závěrečné katarzi, přitakávající životu. Přestože literární podklad oratoria vypovídá o stinných stránkách lidského života, celkové vyznění díla, je spíše pozitivní, a to je pro Dvořáka charakteristické. Přes nedávnou tragickou osobní zkušenost autor nepropadá beznaději, jeho hudba nezrcadlí rezignaci ani bezvýchodnost.

Každou z deseti částí oratoria Dvořák koncipoval jako samostatné uzavřené číslo s vlastním tematickým materiálem. Výjimkou je pouze poslední věta, v níž skladatel cituje z první části, čímž dociluje větší sjednocenosti kompozice. Pro vyznění celého díla je klíčová obrovitá první věta *Stabat Mater dolorosa*, která se celá nese ve znamení pocitu nevýslovného smutku a úzkosti. Vyrůstá ze stísněného, po pultónech sestupujícího motivu na pozadí tónu fis, držného v prázdných oktavách. Podle vzpomínek Josefa Suka prý jeho tchán Dvořák vyprávěl, že při promýšlení koncepce skladby měl neustále na mysli představu kříže. Tento obraz mu nakonec vykrystalizoval v představu tónu fis stoupajícího z hloubky do výše. Po dlouhém orchestrálním úvodu se postupně přidává smíšený sbor a kvartet sólistů. Nepřetržitý melodický proud opakovaně vyúsťuje do strmé gradace, která po drásavém vzestupu, vybudovaném na sekvenci výrazného motivu, vždy vrcholí výkřikem zoufalství ve zmenšeném septakordu v plné síle celého orchestru i sboru. Teprve těsně před závěrem se hudební tok nesměle obrátí k útěšnému dur.

Následujících osm částí kompozice střídavě využívá sboru a sólistů Meditativní kvartet *Qui est homo* je vystřídán sborovým *Eja Mater* s téměř pochodovým rytmem, následuje věta se sólovým basem *Fac, ut ardeat cor meum*, sborová část *Tui nati vulnerati*, tenorová árie s téměř lidovou melodikou *Fac me vere, tecum flere*, křehký sborový zpěv *Virgo virginum*, duet sopránů a tenorů *Fac ut portem Christi mortem* a altová árie s atmosférou plnou odhodlání, *Inflammatum*. Závěrečná věta *Quando*

corpus morietur, která opět rovnocenně využívá sboru i sólistů, vychází motivicky z prvního dílu a celou kompozici tak přesvědčivě uzavírá. Nálada je však jiná. Tentokrát však neústí do výrazu bolesti, ale je završena jasným dur. Následuje komplikovaná fuga na slovo „Amen“ a katarzi dovršuje sborová pasáž a capella, vyjadřující stav vyrovnání a naděje.

Premiéra díla se uskutečnila 23. prosince 1880 v Praze na koncertě Jednoty umělců hudebních za řízení Adolfa Čecha. Tomuto spolku je také dílo věnováno. Následovalo provedení brněnské pod taktovkou Leoše Janáčka a vzápětí také první provedení v zahraničí v Budapešti. Klíčovou událostí pro další osudy tohoto Dvořákova díla mělo první uvedení v Anglii, v zemi se silnou interpretační tradicí v oblasti oratorního žánru již od dob Händlových. Londýnská premiéra měla úspěch tak mimořádný, že již v následujícím roce byl k dalšímu provedení pozván sám skladatel. Koncert v londýnské Royal Albert Hall byl Dvořákovým prvním velkým zahraničním triumfem, jak dokládá korespondence s manželkou Annou: „Milá ženuško! Zde Ti posílám kritiky ... Nevím, co bych Ti psal, jen tolik, že jsem nevýslovně šťasten, jakého uznání a obdivu se mi zde ze všech stran dostává. Sbohem, Tvůj Antonín“. Nesmírnou pokoru ve skladatelově povaze potom dokládá dopis otci Františkovi zasláný o pár dní později: „Milý, drahý tatínku! Kdo by si to byl pomyslel, že daleko za mořem v tom ohromném Londýně jednou v životě také až sem se dostanu a že zde takové triumfy jako málokterý cizí umělec zažiju! V některých novinách byla také o Vás zmínka, že pocházím z rodičů chudých a můj otec že byl řezníkem a hospodským v Nelahozevsi a že vynaložil vše, aby svému synu dal patřičné vychování! Sláva Vám za to!“ Dílo se rozletělo do celého světa. Pro své mimořádné hudební a duchovní kvality se oratorium stalo nejproslulejším zhudebněním středověké sekvence *Stabat Mater* a zároveň patří k nejoblíbenějším a nejčastěji provozovaným dílům svého autora.

1. *Stabat Mater dolorosa*

*Vedle kříže matka stála,
hořké slzy prolévala,
neboť na něm visel syn.*

*Její duši zarmoucenou,
nářku plnou, utrápenou,
pronikl meč bolesti.*

*Ó, jak smutná, ořesená,
byla ona požehnaná
Matka syna Božího.*

*Co cítila, jak trpěla
Svatá matka, když viděla
rány syna slavného.*

2. *Quis est homo*

*Kde je člověk, jenž zadrží
pláč, když vidí matku Boží
v takovém ponížení?*

*Kdo nechápe její smutek,
necítí, co matka Krista
trpí spolu se synem?*

*Hle, pro hříchy lidstva všeho
vidí v mukách syna svého,
jak je krutě bičován.*

*Vidí svoje drahé dítě
v umírání opuštěné,
když vydechne naposled.*

3. *Eja Mater*

*Ejhle matko, lásky zdroji,
dej mi cítit bolest svoji,
dej mi s tebou prožít žal.*

4. *Fac, ut ardeat cor meum*

*Dej, ať srdce moje hoří
láskou ke Kristu a k Bohu,
abych se mu podobal.*

*Svatá matko, rány svého
Syna ukřižovaného
pevně vbij do srdce mého.*

5. *Tui Nati vulnerati*

*Tvého syna zraněného,
i pro mě umučeného
rány se mnou rozděluj.*

6. *Fac me vere tecum flere*

*Dej mi s tebou zaplakat,
s ukřižovaným bolest znát,
dokud tady budu žít.*

*Vedle kříže s tebou stát,
k tvému nářku se přidat,
po tom toužím nejvíce.*

7. *Virgo virginum*

*Panno panen přeslavná,
buď mi vždy nakloněná,
nech mě s tebou naříkat.*

8. *Fac, ut portem Christi mortem*

*Dej, ať s tebou smrt Kristovu
znovu na sobě nést mohu,
rány jeho prožívat.*

*Bolest jeho, utrpení,
dej i křížem opojení,
až do krve zraněn býti.*

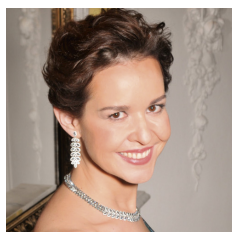
9. *Inflammatum*

Plameny týrán a ohněm

Sopranistka **Doubravka Novotná** se narodila v Hodoníně. Absolvovala brněnskou konzervatoř a poté Janáčkovu akademii múzických umění, kde se vzdělávala pod vedením sopranistky Heleny Kaupové. Získala ocenění v řadě soutěží, například na Soutěžní přehlídce konzervatoří v Pardubicích, v Pěvecké soutěži Olomouc či v Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. První jevištní zkušenosti získala již během studií. Pro komorní operu JAMU nastudovala například Královnu noci v Mozartově Kouzelné flétně, Chytračku ve stejnojmenné opeře Carla Orffa či Zuzanku v Mozartově Figarově svatbě. Její debut

v profesionálním divadle se odehrál na prknech Národního divadla v Praze, kde se představila jako Jano v opeře Její pastorkyňa Leoše Janáčka. Dále zde ztvárnila Oscara ve Verdiho Maškarním plese, Číšníka ve Výletech páně Broučkovy Leoše Janáčka, První žínku ve Dvořákově Rusalce, Královnu noci v Kouzelné flétně, Zerlinu v Mozartově Donu Giovanni, Frasquita v Bizetově Carmen a Mladou Mařenku ve Smetanově Prodané nevěstě. Za ztvárnění Ofélie v Thomasově opeře Hamlet v divadle J. K. Tyla v Plzni byla nominována na Cenu Thálie. S touto rolí hostovala také v německém Krefeldu. V Plzni dále zpívala Iliu v Mozartově Idomeneovi, Micaelu a Frasquita v Bizetově Carmen. V Jihočeském divadle poprvé vystoupila coby Helena Trojská v opeře Mefistofeles Arriga Boita. Je také pravidelným hostem Národního divadla Brno. Vystupuje zde v Pucciniho opeře Bohéma jako Musetta, v Händelově Alcíně jako Morgana a jako Královna noci v Mozartově Kouzelné flétně. V Národním divadle moravskoslezském se představila mimo jiné jako Juliette ve stejnojmenné opeře Bohuslava Martinů a Elinor v opeře Bílý pán Jaroslava Křičky. Obě tyto role jí vynesly nominaci na cenu Jantar. V minulých sezónách se též představila v hlavních rolích ve Státní opeře v Praze. Věnuje se také staré hudbě. V této oblasti spolupracuje se soubory Musica Florea nebo Volantes orchestra. Za roli Morgany v Händelově opeře Alcina, uvedené ve spolupráci Collegia 1704 a Národního divadla Brno byla nominována na cenu Thálie.

Mezzosopranistka **Barbora de Nunes-Cambráia**, nominovaná na Cenu Thálie 2016 za titulní roli Carmen, získala hudební vzdělání na Pražské konzervatoři, Konzervatoři Plzeň a na řadě mistrovských kurzů doma i v zahraničí, mimo jiné u José Cury v roce 2016 či Dagmar Peckové v roce 2012. Své vzdělání si doplnila studiem jazyků na Univerzitě Karlově. Vystupuje pravidelně po celé republice, absolvovala turné po Brazílii, Japonsku, Thajsku, Izraeli, Francii, Německu a Polsku, spolupracuje se světovými a českými dirigenty a orchestry, objevuje se na českých i zahraničních divadelních scénách. Nahrála několik kompaktních disků: v roce 2009 Amor eterno s operními áriemi 19. a 20. století a Umění milovati s hudbou současného skladatele Zdeňka Zahradníka, v roce 2011 Písně Almy Mahlerové ze záznamu koncertu v pražském Obecním domě pod vedením dirigenta Zdeňka Mácala a za doprovodu Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK, v roce 2015 A Tribute to the Jewish Soul se Schulhoffovou Symfonií pro alt a orchestr Menschheit a Mahlerovými Písněmi o mrtvých dětech, kde se pod taktovkou Alfonse Scarana vystřídala Moravská filharmonie Olomouc a Severočeská filharmonie Teplice. V roce 2017

*tebou Panno, ať jsem chráněn
v onen hrozný soudu den.*

*Kéž jsem vždy ochráněn křížem,
jak hradbou obklopen Kristem
a podpírán milostí.*

10. *Quando corpus morietur*

*Po smrti pak mého těla
dopřej, aby duše směla
vejít v ráje království. Amen*

nahrála symfonickou fantazii Žitkovská bohyně na profilovém disku soudobého skladatele Jana Vičara Cesta k slunci a v téže roce písňový cyklus The Magic Wheel of the Zodiac soudobé australské skladatelky Margaret Brandman. Dále vydala profilové CD s áriemi a písněmi natočené v říjnu 2018 ve Vídni. Nejnovějším přírůstkem v její diskografii je autorské CD soudobého skladatele Josefa Vejvody Versi Santi z roku 2021. Kromě Carmen ztvárnila většinu hlavních rolí v nejznámějších operách. Od září 2015 působí jako pedagog sólového zpěvu na Konzervatoři v Teplicích. Vedla též Mistrovské kurzy na konzervatoři v izraelském Akku.

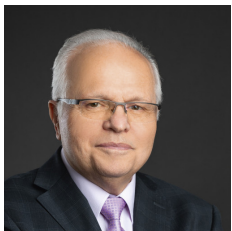

Richard Samek se narodil v Třebíči. Je absolventem Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, obor operní zpěv ve třídě Anny Barové. Po zakončení studia soukromě studoval u Natalie Romanové. Je laureátem řady mezinárodních soutěží, např. Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka a pěvecké soutěže M. S. Trnavského. V roce 2006 debutoval na jevišti Národního divadla v Brně. V současné době je stálým hostem operního souboru Národního divadla a vystupuje v hlavních rolích v operách jako Werther, La Bohème, Rusalka, Únos ze Serailu, Kouzelná flétna, Don Giovanni nebo La Traviata. Pravidelně vystupuje rovněž v Divadle J. K. Tyla v Plzni, v Národním divadle Brno, v Národním divadle moravskoslezském a ve Slovenském národním divadle v Bratislavě. Hostoval v Grand Théâtre de Reims, Opéra Théâtre de Limoges, Opéra de Rennes, v Theater Magdeburg, ve Staatsoper Hannover, Aalto-Musiktheater Essen, Staatsoperette Dresden a v Semperoper v Drážďanech. Na rakouském festivalu Seefestspiele Mörbisch 2015 natočil live CD a DVD Straussovy opery Noc v Benátkách, kde ztvárnil roli Caramella. V roce 2015 se dále podílel na realizaci živé nahrávky Smetanovy opery Dalibor s BBC Symphony Orchestra pod taktovkou J. Bělohlávka a v roce 2016 vytvořil živou nahrávku Fibichovy Nevěsty messinské s Filharmonií Magdeburg. V roce 2017 natočil s Dagmar Peckovou Mahlerovu Píseň o Zemi pro Suprahn. Spolupracuje s významnými komorními a symfonickými orchestry jako jsou BBC Symphony Orchestra, Česká filharmonie, Filharmonie Brno, Jihočeská filharmonie, Orchestra Accademia Nazionale di Santa Cecilia, PKF Prague Philharmonia, Slovenská filharmonia, Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Štátna filharmónia Košice nebo Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra. Pravidelně vystupuje na významných mezinárodních hudebních festivalech – MHF Dvořákova Praha, MHF Janáčkův máj, Moravský podzim, MHF Pražské jaro, Seefestspiele Mörbisch, NF Smetanova Litomyšl nebo Svatováclavský hudební festival.

Brněnský rodák **Jan Štáva** se od útlého mládí profesionálně věnuje zpěvu, zejména pod vedením své matky, učitelky zpěvu a operní pěvkyně Zdeňky Rybecké. V letech 2007–2012 na brněnské Janáčkově akademii múzických umění studoval ve třídě doc. Zdeňka Šmukaře. Od ledna 2010 je členem Janáčkovy opery Národního divadla v Brně, kde k jeho repertoáru patří hlavní basové role v operách Faust, Don Giovanni, Cosí fan tutte, Aida, Evžen Oněgin, Lazebník sevillský, Prodaná nevěsta, Hubička či La Gioconda. V roce 2011 debutoval v pražském Národním divadle v opeře Únos ze serailu. Od té doby zde vystoupil opět v hlavních rolích mj. v operách Don Giovanni, Aida, Figarova svatba, Kouzelná flétna nebo Rigoletto.

Je i stálým hostem opery Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde ztvárnil například Collina (Bohéma), krále Hydraota (Armida), Claudia (Hamlet), Markýze (Mirandolina) nebo Kecala (Prodaná nevěsta), kterým se také prezentoval při otevření Nového divadla v Plzni v sezoně 2014/15. V zahraničí působil mimo jiné v Opéra de Paris, v operních domech v Montpellier a Nantes/Angers opéra, pro které nastudoval roli Osmina (Únos ze serailu), dále v Opéra de Toulon (Alidoro v Rossiniho Popelce) či Opéra National de Lorraine v Nancy. Koncertně spolupracoval s orchestry jako BBC Symphony Orchestra, Orchestre National de Lyon, Philharmonie Leipzig, Beethoven Orchestra Bonn, Radio Symphony Orchestra Hannover, Česká filharmonie, Pražská komorní filharmonie či Janáčkova filharmonie Ostrava a pravidelně vystupuje na prestižních festivalech – BBC Proms, Salzburger Festspiele, Pražské jaro, Smetanova Litomyšl. K jeho koncertnímu repertoáru patří například basové party v dílech Bacha (Vánoční oratorium, Janovy pašije), Haydna (Stvoření), Mozarta, Dvořáka či Verdiho (Requiem).

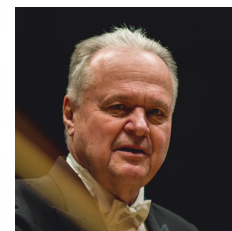

Sbormistr **Petr Fiala**, který před dvěma lety oslavil neuvěřitelných 80 let, vystudoval na brněnské konzervatoři hru na klavír, kompozici a dirigování. V roce 1971 ukončil JAMU ve třídě Jana Kapra. Jako skladatel byl v době studií ovlivněn dílem A. Honnegera, B. Bartóka, S. Prokofjeva, B. Martinů a L. Janáčka. Po absolutoriu JAMU se zařadil mezi autory usilující o syntézu nových postupů, zejména zvukové barevných, s nejlepšími tradicemi klasiků 20. století. Díky citlivému sloučení tradice se současností nacházejí jeho skladby vděčné interpretu i širokou posluchačskou odezvu. Z jeho díla jmenujme alespoň řadu vokálních a instrumentálních cyklů pro děti a mládež, množství skladeb sólových pro klavír, akordeon, kytaru, housle, violoncello, trubku, trombon atd., pět smyčcových kvartetů, řadu skladeb komorních, koncerty pro varhany, klavír, akordeon, violu a orchestr, tři symfonie, množství sborových cyklů, písňové cykly, oratoria a kantáty a dvě díla hudebně dramatická: balet „Hořící kámen“ a celovečerní opera podle hry Františka Hrubína „Kráska a zvíře“. Celkem je autorem cca 180 skladeb. Vedle činnosti pedagogické na brněnské konzervatoři a kompoziční se již 50 let intenzivně věnuje činnosti sbormistrovské a dirigentské. Jako skladatel i jako dirigent je Petr Fiala laureátem řady národních i mezinárodních soutěží, působí jako lektor dirigentských kurzů i jako člen mezinárodních porot. Je zván jako hostující dirigent k našim i zahraničním orchestrům a sborům při provádění vokálně-instrumentálních skladeb. Patří na poli kompozičním i interpretačním k uznávaným osobnostem. Vyniká smyslem pro stavbu velkých ploch a jejich vnitřní kontrastnost. V roce 1990 založil Český filharmonický sbor Brno, který se pod jeho vedením propracoval mezi nejlepší evropské sborové tělesa. V roce 2009 obdržel od České biskupské konference Řád Cyrila a Metoděje za vynikající výsledky v oblasti dirigování a skladatelské činnosti, která je úzce spjata se současnou duchovní hudbou a s kantátami k počtě českých národních patronů. V roce 2013 obdržel Petr Fiala Cenu města Brna v oboru hudba za dlouholetou uměleckou činnost a reprezentaci města Brna. V roce 2016 obdržel Petr Fiala Cenu Jihomoravského kraje za významnou reprezentaci Jihomoravského kraje v oblasti kultury.

Český filharmonický sbor Brno představuje nejen v českém, ale i světovém kontextu absolutní špičku v oboru sborového umění. Dirigenti, orchestry a sólisté, s nimiž sbor doposud spolupracoval, se o něm vyjadřují v superlativech. Odborná kritika oceňuje zejména jeho kompaktní zvuk a širokou škálu výrazových prostředků. Od svého založení v roce 1990 vystoupil sbor na všech evropských prestižních festivalech a vždy dokázal posluchače uchvátit vysokou profesionalitou a mimořádným hudebním citěním. Za úspěchy tělesa stojí jeho zakladatel, sbormistr a ředitel Petr Fiala. Sbor se zaměřuje na oratorní, kantátový a operní repertoár. Díky své kvalitě absolvuje ročně přes devadesát koncertů doma i v zahraničí. Koncerty Českého filharmonického sboru Brno jsou pravidelně nahrávány předními českými i světovými televizními a rozhlasovými stanicemi. Sbor spolupracuje s nejlepšími světovými orchestry a dirigenty (například Marc Albrecht, Christian Arming, John Axelrod, Hermann Baumer, Marcus Bosch, Stephan Blunier, Kees Bakels, Jean-Claude Casadesus, Dennis Russel Davies, Christoph Eschenbach, Gabriel Feltz, Ivan Fischer, Lawrence Foster, Justus Frantz, Martin Haselböck, Manfred Honeck, Eliahu Inbal, Marek Janowski, Neeme, Paavo a Kristian Järvi, Dmitrij Kitajenko, Roman Kofman, Marko Letonja, Nicholas Milton, Zubin Mehta, Ingo Metzmacher, Yannick Nézet-Séguin, Sir Roger Norrington, Jonathan Nott, Mathias Pintscher, Sir Simon Rattle, Helmuth Rilling, Yuri Simonov, Martin Sieghardt, Steven Sloane, Marc Soustrot, Michael Tilson Thomas, Mario Venzago, Ralf Weikert, Simone Young, Petr Altrichter, Jakub Hrůša, Jakub Klecker, Zdeněk Mácal, Tomáš Netopil, Ondřej Lenárd, Libor Pešek, Leoš Svárovský, Vladimír Válek, Juraj Valčuha, Stanislav Vavřínek a mnozí další). Sbor si hluboce cení spolupráce s legendárními uměleckými osobnostmi, jakými byli např. Jiří Bělohlávek, Enoch zu Guttenberg, Nikolas Harnoncourt, Sir Charles Mackerras, Kurt Masur, Walter Weller a další.

Domácí publikum může Český filharmonický sbor Brno pravidelně slyšet na mnoha koncertech v Brně, Praze, Ostravě, Olomouci, Litomyšli, Českých Budějovicích, Českém Krumlově, Teplicích, Zlíně a jinde. Sbor má rozsáhlou diskografii a získal řadu ocenění: V roce 2007 obdržel dvě významné evropské ceny – Echo Klassik za Soubor roku 2007 za provedení Brucknerových motet a Nahrávka roku 2007 za Lisztovo oratorium Christus. V roce 2008 byla nahrávka skladby Paula von Klenaua

Die Weise von Liebe und Tod des Cornetts Christoph Rilke nominována na prestižní dánskou cenu Danish P2 Music Prize v kategorii symfonická nahrávka roku. Nahrávka skladby B. A. Zimmermanna Requiem für einen jungen Dichter získala v roce 2009 cenu německých kritiků – Preis der Deutschen Schallplattenkritik. Ocenění sbírá sbor i na jiných kontinentech – japonský hudebně-kritický časopis Geijutsu Disc Review mu v září 2011 udělil za live nahrávku Dvořákova Requiem prestižní ocenění Tokusen. Český filharmonický sbor Brno je nositelem prestižního ocenění Classic Prague Awards v kategorii Vokální výkon za rok 2019.

Petr Vronský, původně úspěšný houslista, laureát soutěže Beethovenův Hradec v roce 1964, začal svou dirigentskou dráhu v roce 1971 v plzeňské opeře. Odtud přešel v roce 1974 do Ústí nad Labem jako šéf operního souboru. Pro jeho umělecký rozvoj byly důležité úspěchy v dirigentských soutěžích v Olomouci (1970), Besançonu (1971) a v Berlíně v soutěži H. von Karajana (1973). V roce 1978 se stal dirigentem a v letech 1983–1991 šéfdirigentem Státní filharmonie Brno, s níž hostoval v mnoha zemích Evropy a v Japonsku. V letech 2002–2005 zastával pozici šéfdirigenta Janáčkovy filharmonie Ostrava, s níž absolvoval rovněž řadu zahraničních turné (Japonsko Španělsko, Rakousko, SRN, Polsko atd.). Od roku 2005 byl 13 sezón šéfdirigentem Moravské filharmonie Olomouc a působil jako docent oboru dirigování na Hudební fakultě pražské AMU. Pravidelně vede přední světové orchestry, například Antverpský královský filharmonický orchestr, Berlínské symfoniky, Devlet Senfoni Orchestrası Istanbul, Metropolitan Orchestra Tokyo, Jeruzalem Symphony Orchestra, Filharmonický orchestr Rio de Janeiro, Mnichovský rozhlasový orchestr, Petrohradský filharmonický orchestr atd. Spolupracuje také s Českou filharmonií, Symfonickým orchestrem hl. města Prahy FOK, Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, PKF - Prague Philharmonia a s operními scénami doma (Národní divadlo Praha, Státní opera Praha, Janáčkova opera Brno, Divadlo J. K. Tyla Plzeň) i v zahraničí (Kammeroper Wien, Dance Theatre Haag). Jeho repertoár zahrnuje přes 200 klasických, moderních, operních a symfonických děl. Je považován za všestranného dirigenta širokého záběru s mimořádným temperamentem a citem pro interpretaci. V roce 2016 obdržel Krajskou cenu olomouckého kraje. Od koncertní sezóny 2018–2019 působí na postu šéfdirigenta Severočeské filharmonie Teplice.

PROGRAM:

Antonín Dvořák (1841–1904) Stabat Mater, op. 58

Stabat Mater dolorosa (Andante con moto)

Qui est homo (Andante sostenuto)

Eja mater (Andante con moto)

Fac, ut ardeat cor meum (Largo)

Tui nati vulnerati (Andante con moto, quasi allegretto)

Fac me vere, tecum flere (Andante con moto)

Virgo virginum (Largo)

Fac ut portem Christi mortem (Larghetto) Inflammatum (Andante maestoso)

Quando corpus morietur (Andante con moto)

PŘÍŠTÍ PROGRAM

SYMFONICKÝ CYKLUS A | KONCERT 7

24. dubna 2025 v 19:00 hodin

Dům kultury Teplice

Program:

Maurice Ravel

Alborada del gracioso

Joaquin Rodrigo

Andaluský koncert pro 4 kytary

Johannes Brahms

Symfonie č. 2 D dur, op. 73

Účinkují:

Pražské kytarové kvarteto

**Marek Velemínský, Eliška Holá,
Matěj Freml a Patrick Vacík** – kytary

dirigent: **Tomas Grau**

Severočeská filharmonie Teplice

tel.: 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz

www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.

Předprodej vstupenek v pokladně DK Teplice a na www.ticketportal.cz.

Během koncertů je zakázáno fotografovat a pořizovat audiovizuální záznamy.
Zároveň prosíme návštěvníky, aby před začátkem koncertů vypínali své mobilní telefony.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

TEPLICE

MINISTERSTVO
KULTURY

Ústecký kraj

Lázně Teplice

SEVEROČESKÁ VODA
NADAČNÍ FOND